

ТОВАРИСТВО ПРИХИЛЬНИКІВ УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ
у Великій Британії

"...Возвеличу малих отих рабів німих!
Я на сторожі коло їх поставлю слово!"

Т.Г.Шевченко.

Наше Слово

31, Wyken Avenue, WYKEN, Coventry, Great Britain, CV2 3BX

"НАШЕ СЛОВО" - кварталне видання ТОВАРИСТВА ПРИХИЛЬНИКІВ
УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНОЇ РЕСПУБЛІКИ у Великій Британії

Ч. 15 липень 1980 року

Рік видання - четвертий

="="="="="="="="

ПЕРШИЙ З'їЗД РАДИ ПРИХИЛЬНИКІВ УНР

Як нас повідомили із Америки, в суботу 21-го та в неділю 22-го червня ц.р. в м. Нью Йорку відбувся Перший З'їзд Ради Прихильників Української Народної Республіки.

Це була дуже важлива подія в житті ще молоді Раді Прихильників УНР, як і в житті української еміграції, бо це була перша нагода членству переглянути свої сили і оцінити свої потенціали. Цей З'їзд був також першою нагодою для української спільноти ближче зацікавитися із метою Ради - повернути правопорядок та демократію в Українському Державному Центрі та створити в ньому дійсну базу для консолідації усіх політичних партій та для об'єднання всіх неагентських прихильників УНР, в одну, міцну та показну силу для вмілої та гідної репрезентації українського народу та його інтересів у вільному світі.

="="="="="="="="

ЗУСТРІЧ ІЗ ГЕН. П. ГРИГОРЕНКОМ

Українська громада на терені Великої Британії мала нагоду зустріти Голову Закордонного Представництва Української Гельсінської Групи ген. Петра Григоровича Григоренка а також вислухати його промову.

Зустріч відбулася 17-го травня ц.р. в Лондоні в Конвей Гол, з 7 год. вечора з участю великого числа української громади, яка приїждила з усіх кінців Британії, переважно замовленими бусами.

Голова Ділового Комітету по влаштуванні зустрічі із ген. П. Григоренком, п. Золенко вітав високого гостя від імени Комітету і від імени усіх зібраних. Вітав ген. П. Григоренка, як надзвичайну людину, достойного гостя, відданого, заслуженого і сміливого борця за національні, громадські і людські права.

Особливо приємною для присутніх була зустріч ген. П. Григоренка із Митрополитом УАПЦ Метиславом, який знайшов важливим і потрібним прийти на зустріч а також висловити своє власне привітання: Теплими словами оцінив він роботу ген. П. Григоренка на користь українській національній справі, але попереджував, не спішитися робити свої висновки щодо роботи української еміграції, "бо тут є всякої тварі по парі".

="="="="="="="="

ЗАСІДАННЯ УПРАВИ ТОВАРИСТВА ПРИХИЛЬНИКІВ УНР

Засідання Управи Товариства Прихильників УНР у Великій Британії відбулося 17-го травня ц.р. в Лондоні, в приміщенні Конвей Гол, в той саме день, коли відбулася загальна українська зустріч із ген. П. Григоренком.

Голова Управи Товариства п. Стеценко поінформував присутніх на нараді про стан Товариства а також висловив своє задоволення із оформлення Товариства Прихильників УНР у м. Брадфордї.

Головним рішенням на засіданні було те, щоб стриматися із окликанням Загальних Зборів членства у цьому році, по тій причині, що Рада Прихильників УНР буде відбувати свій перший З'їзд, на якому будуть розглядатися важливі питання до діяльності і Товариства Прихильників у В/Британії.

К С М У Н І К А Т

/ І С - С К В У , Т о р о н т о /

17-го травня 1980 року відбулася в Торонті, в приміщеннях Інституту св. Володимира, нарада Президії Секретаріату СКВУ, в якій взяли участь М.Плавук, І.Базарко, В.Безхлібник, пастор О.Гарбузюк, В.Мазур, п-ні С.Савчук, п-ні О.Ковальська, В.Кирилюк, д-р Ф.Мартинюк, Б.Долішній, І.Білинський, Б.Гнатюк, сен. П.Юзик, Ю.Данилів, представник КЖК Л.Філь, представник Комісії Суспільної Служби З.Дуда і представник КПЛ - М.Мороз.

Після полагодження вступних формальностей і прийняття протоколу з попереднього засідання, Президія застановлялася над справами пов'язаними зі скликанням XIV Пленуму Секретаріату СКВУ до Торонта на 28 і 29 червня 1980 року.

Прийнято проект програми XIV пленуму Секретаріату СКВУ, що його вже розіслано всім заінтересованим з зазначенням, що всі доповнення і поправки до програми нарад буде можна кожному внести до Президії Пленарної Сесії перед її прийняттям.

Присутні основно продискутували проект плану праці Президії Секретаріату СКВУ на 1980 рік і прийняли його з незначними поправками. Присутні теж роглянули та прийняли проект бюджету СКВУ на 1980 рік.

Президія зайняла вступне становище до підписів деяких членів Закордонного Представництва Української Гельсінської Групи під покайною заявою у справі Катиня та продискутувала й винесла рішення у справі Українського Представництва на Мадридську Конференцію.

Для посилення акції "За деколонізацію ССРСР" прийнято окремий проект акції на 1980 рік. Головними точками цього проекту є: масове висилання листівок з відповідним змістом до голів держав - членів ООН з проханням поставити на обговорення Генеральною Асамблеєю ООН та Комісією 24-х справи деколонізації ССРСР та звільнення України з колоніального ярма, та конференція поневолених і загрожених Москвою народів, з участю американського політичного світу й представників місій ООН, під гаслом: " З а д е к о л о н і з а ц і ю С С С Р "

Тимчасом вирішено справу дії ньюйоркського бюро СКВУ та прийнято постанову про дальші заходи для продовжування розбудови фундації СКВУ.

Після полагодження справ адміністративно-технічної натури та заслухання актуальних інформацій, засідання закінчено.

Президія Секретаріату СКВУ.

В. Захарович.

С И М О Н П Е Т Л Ю Р А

Вже минає 54 роки від того сумного часу, коли на вулицях Парижу, від підступної руки найманого жидавського вбійника, мученицько загинув Вольф Сучасної визвольної боротьби - Симон Петлюра.

П'ятдесят чотири роки! Як швидко летить час... А проте, здається ж, що ця страшна подія, цей останній акт кровавої драми, відбувся щойно вчора - так ще свіжа пам'ять про ту подію, так ще ясна уява про той незвичайний страсальний момент і так ще гострий, так пекучий біль за ту велику, невіджаховану і передчасну нашу втрату. І швидкоминучий, біжучий великими хвилями років час, не в силі віддалити від нас, притьмарити, притасити і прикрити звичайним серпанком "минулого" живучості і світлості ведучої постаті С.Петлюри. Навіть по 54-х роках від того незабутнього дня, як на варті української державності вправ мужньо С.Петлюра, в нашій розбурханій уяві стоїть він постійно, як живий і біль втрати його в нашому зворушеному серці, відчувається постійно свіжим.

І це таке постійне відчуження нами особи Головного Отамана С.Петлюри свідчить щонайліше про нашу духовну спорідненість, духовну близькість до всієї його дорожці для нас істоти, до його великого невмирущого духа. А ця така тісна, начеб родинна, наближеність до нашого вождя, знов таки з найбільшою очевидністю промовляє за те, що духовний образ його в історії найважливіших для нас державницьких визвольних змагань, закреслюється такими ясними, могутніми, пластично виразними рисами, таким сильним суґестивно-чинними, завжди хвилюючими ознаками, як і присюпама"ятні образи його найбільших історичних попередників - державних мужів України: Хмельницького, Виговського, Дорошенка, Мазепи, Орлика. Всі ці визначні особи відмічають собою певні етапи історії наших самостійницьких державницьких змагань; є вони яскравими виразниками певного духовного національно-волевого напруження сил українського народу в різні історичні доби його боротьби за волю. Симон Петлюра силою свого духа, значенням і величністю своєю історичної постаті, амаккає цей ряд історичних етапів боротьби, останньою недавньою визвольною епопеєю.

Ім"я Петлюри належить історії. Але не є це ім"я малозвучне, маловимовне, неясністю образу притьмарене в ряді тих, що заповнюють собою довжесний реєстр різних наазвиськ і прізвищ на мертвих шпальтах всяких історичних актів - ім"я Петлюри є живе і велике, яскраво вирізьблене на живому тілі нашого історичного чину. Є це ім"я героя, постійно хвилююче, завжди здібне динамічною своєю силою і незмінним чаром промовляти і до сучасників і до цілого ряду майбутніх поколінь. Петлюра є виразником нашої нової історичної визвольної доби, є він знаком найновішого повного напруження українських національно-народних сил у боротьбі за своє буття. Петлюра є найкращим виразником розмаху, інтенсивності і правоти українських державницько-визвольних змагань. Ім"я Петлюри стало вже для нас і буде для прийдешніх поколінь, тою новою стимулятивною формулою того сенсу національного зриву тих вічно живих ідеалів свободи, за які ось недавно кроваво точилась боротьба й які в цій боротьбі поновили і утвердили могутню, незборну традицію. І не даремно наша нова сучасна доба визвольного руху носить ім"я Петлюри, називається петлюрівщиною, так само як попередні історичні доби найбільших українських зривів, поєначились ім"ям своїх тогочасних провідників - Хмельницького і Мазепи - хмельниччиною і мазепинщиною або мазепинством.

Немає сумніву, що все наше українське свідоме і по державницькому настросне суспільство, добре знає, х т о і що був Симон Петлюра та яку роль відіграв він, яко державний провідник і вождь збройної нашої сили в національному відродженні.

Знають добре і не менш вірно оцінюють Петлюру й одвічні вороги нашої волі - москалі. Для білих росіян був Петлюра й є тепер надхнена ним петлюрівщина - синонімом самостійницького українського руху. Петлюру й петлюрівщину розуміють вони, як українське політичне самостійницько-державницьке протиставлення московсько-централістичному єдиноділілству. Так само оцінюють Петлюру і петлюрівщину теперішні окупанти України - червоні москалі-комуністи, вони протиставляють петлюрівський рух, як вияв національно-державницьких "сепаратистичних" прагнень українського народу; своє-

му московсько-централістичному інтернаціоналові. Для червоних москалів - ім"я Петлюри і петлюрівщина було і залишається загрозою і небезпекою для їх насильницького панування. Всіма найогиднішими, найжорстокішими і нелюдськими способами і методами викоринують вони цей ненависний і страшний для них петлюрівський рух, безоглядно нищать усі найменші прояви українського націоналізму, зложеного і стимульованого живою силою цього петлюрівського духа і тремтять в безсилій злобі перед невмирущим і невмолимим приводом свого непоборного суперника і месника, який їм грозить неухванно.

Вбили вороги Симона Петлюру, нікчемним ганебним підступом знищили його тлінне тіло й намагались і намагаються безсоромним підкупством та осоружною брехнею кинути чорну тінь на світле ім"я вождя, але не в силі були вороги вбити безсмертної душі Петлюри, безсилі вони знищити розпочате і надхненне Петлюрою велике діло українського визволення. Безсилі вороги знищити створену Петлюрою і залишену по ньому повну силою і життям багату і могутню спадщину його - петлюрівщину.

Тепер, по довшому вже часі, з більш очевидною ясністю стає певним, що передчасна трагічна смерть С.Петлюри є ділом кривавих рук червоної Москви. Через найманого вбійника-зłodія Шварцбарта, Москва таємно доконала свого злочину проти безборонного емігранта Петлюри; мало того, по смерті Мученика, снажалась і снажитись оплювати, заплямити ганьбою й брехнею його ім"я, приписуючи всякі неймовірні звірства і погроми тому, хто в часі керівництва українським регулярним військом серед революційної бурі й неладу, був завжди і скрізь першим оборонцем усіх безвинних, безборонних і покривжених, не виключаючи із своєї опіки над ними і жидівського населення в Україні.

Комуністична Москва, доконуючи погрому над всіма поневоленими нею народами, в тім числі і націю жидівську, сама в найзвірчійший і безприкладний в історії людства спосіб, устами жидівського ж нікчемного вбивника, виправдує свій злочин вбивства Петлюри, начеб помстою за "петлюрівські погроми"... Більш ганебного і нахабного блюзнірства й увявити собі не можна!

Червона Москва, підбивши підступно і насильно Україну, викоринуючи в ній останній подих свободи, скерувала всі свої зусилля й удари на те, щоб знищити своїх головних, найактивніших, найнебезпечніших ворогів - провідників і непримиримих та завзятих борців за волю і права українського народу. А що з таких борців найчільнішим, найактивнішим, найзавзятішим і найнепримиримим був вождь України - Головний Отаман Симон Петлюра, то перші удари Москви були звернені якраз проти нього. Він, навіть ухилившись на вигнанні до чужини, навіть поза межами московської влади, не уник московського підступства і впав першою жертвою тієї жорстокої більшовицької акції. Накінце ж констатуємо, що ані фізичною смертю С.Петлюри, ані безоглядною "пробою заплямити його ім"я, Москва не досягла своїх цілів, бо одухотворена Петлюрою рішуча боротьба і сама постать Петлюри в цій боротьбі, вирости вже до такої могутньої великості, що всі зусилля, вся злоба ворогів проти них, стають безсильними.

Бо вбито Петлюру, але живе і діє його світлий і невмирущий дух. Вбито Петлюру, як людину, але живе і діє його велетенська історична постать, вбито Петлюру фізично один раз, але повсякчасно, тисячекратно відроджується і відроджуватиметься його духовна і животворна сила в серцях і душах його сучасних і майбутніх послідовників. Бо ж, скажемо ще раз, вбито Петлюру, але живе, діє, творить і продовжує завзяту боротьбу створена ним і вірна його великому заповіту п е т л ю р і в щ и н а. В цьому С.Петлюра є безсмертний! І тому то для нас, українців, Петлюра є завжди живий, і тому він нам завжди такий близький, тому ми його завжди так близько і по-рідному відчуваємо.

Особливо ж близький є духовно Петлюра всім намвоякам, найближчий він є нам, як наш Верховний Вождь, творець нової української збройної сили. Близький і дорогий, рідний Петлюра всім нам тому, що він безсмертний, що дух, сила і заповіт його - постійно з нами.

У 54-ту річницю мужньої смерті Головного Отамана С.Петлюри, на варті української державности і волі, схиляємо свої голови перед світлою вічною пам"яттю вождя і повторюємо свою воляцьку обітницю - бути вірним його великим заповітам.

Б у д ь м о в і р н і і н е п о х и т н і !

С В Е Р Н Е Н Ц И

У СПРАВІ АКЦІЇ "ПРАВОЗАХИСНИЙ МАДРИД"

До всіх українців ! До світової громадськості !

Д р у з і !

Надзвичайними обставинами змушені ми звернутися до Вас. Наближається Мадридська нарада /листопад 1980/, котра має на меті підбити підсумки виконавця Гельсінського Прикінцевого Акту.

Влада СРСР розраховує зробити Мадрид безрезультатним, домогтися, щоб і після Мадриду все лишалось, як є.

Цього допустити не можна. Представництво Української Гельсінської Групи, за дорученням Групи, з а п о ч а т к о в у є спільно з Американською Гельсінською Групою і з правозахисниками Гельсінських Груп інших країн, а к ц і ю " П Р А В О З А Х И С Н И Й М А Д Р И Д ".

Щоб Представництво Української Гельсінської Групи могло ефективно брати участь у цій акції, нам потрібна допомога:

1. Особиста участь багатьох людей в акції, з тим щоб творити суспільну опінію і впливати на уряди.

2. Грошова допомога. Ми закликаємо Вас творити групи для підтримки акції "Правозахисний Мадрид" і посилати гроші на таку адресу:

Ukrainian Helsinki Group
P.O. Box 770, Cooper Station
New York, N.Y. 10003

Ukrainian Orthodox Federal Credit Union
P.O. Box 160, Cooper Station
New York, N.Y. 10003

або Асст. Ukrainian Helsinki Group

Петро Григоренко, Леонід Плющ, Петро Віно, Віктор Боровський,
Зінаїда Григоренко, Раїса Мороз, Айше Сейтмуратова, Надія
Світлична, Микола Шаригін-Будуляк.

.-.-.-.-.-

П.Григоренко

ЧИМ ЗАГРОЖУЄ НЕРЕЗУЛЬТАТИВНІСТЬ МАДРИДУ?

Коли б Советам удався їх намір, це стало б великою трагедією для Європи і світу. Справа в тому, що СРСР уже багато років веде наступ. Реально можна бачити, що Кремль намагається насамперед опанувати третім світом. Ця акція ведеться в трьох головних напрямках: в Африці і латинській Америці - за допомогою Куби, в південно-східній Азії - за допомогою В'єтнаму, на Середньому Сході - власними силами та засобами СРСР. Інтервенцією в Афганістані советські війська широким фронтом вийшли на кордони Ірану і Пакістану, зайнявши тим самим вигідне становище для наступу в район Перської затоки.

Як відомо, всі советські загарбання починаються з заколотів і переворотів у країнах, які совети хочуть захопити. В Ірані перший етап такої підготовчої акції вже пройшов. Хомейні вже наробив досить хаосу й тим самим підготував її до нового заколоту. За другим або за третім переворотом у цю країну увійдуть советські війська й великою навалю попрямують до Перської затоки. Це не становитиме великих труднощів, бо ООН уже сьогодні добре служить цій меті Кремля, оголошуючи Індійський океан зоною миру, іншими словами, хоче позбавити ЗСА можливості вчасно прийти на допомогу Ірану. Тим часом, океанська фльота СРСР продовжує свою акцію по освоєнню світових океанських просторів...

В редакції: Цей уривок взято із брошури П.Григоренка "Чи може кріль вступатись", виданої Представництвом Укр.Гельсінської Групи.

/ 1935 - 1963 /

В.Симоненко народився 1935 року в с. Бієвцях, на Полтавщині. В 1952 році він закінчив середню школу а від 1952 року по 1957 рік учився в Кімізькому університеті. Працював кореспондентом при газетах: "Черкаська правда", "Молодь Черкащини", "Робітнича газета", коли він і помер 13/12/58

Виростає у часи найжорстокішої сталінщини і спустошення війною. Учився і голодував у той самий час, як комуністична пропаганда кричала про добродійства вождів - Маркса, Енгельса, Леніна і Сталіна. На час смерти Сталіна у 1953 році, він напевно вже не вірив у велич вождів. Не дуже він вірив і його наступникам, бо вони ж були теж замішані в обмані народу.

Хоч і знаходився в Університеті в ліпших умовах життя, думка його боліла за свій нарід, який мучився в новій "панській каторзі" /Шевченко/, на колгоспних полях. На цю тему він написав декілька віршів з конкретними персонажами. Особливо часто він згадував свою матір, яка виговала його без батька /погинув на війні/. Мати є присутня у таких віршах його: "Жорна", "Дума про щастя", "Лебеді материнства", "Скільки б не судилося страждати" і багато інших.

У вірші "Де зараз ви, кати мого народу?" В.Симоненко описав нудне панування російщини, з різницею від Шевченкової поезії тільки в тім, що в його часи українські дівчата в 17 років свого життя ставали вдовами, замість того, що Катерина ішла в Московщину шукати батька її дитини. Він смикривав деспотизм російського панування на Україні, дуже підступного в порівнянні із часами Т.Шевченка. В 1962 році він записав у свій щоденник про держиморду - голову колгоспу, який грозив людям: "Я вам зроблю новий 1933-й рік!". Був свідком на суді в сільраді, коли судили "злочинця" за те, що той "крав на полі свій урожай".

Працюючи кореспондентом при газетах, під час своїх поїздок, він бачив не одну доярку /трудівницю в колгоспі/, яка замикала своїх малих дітей на цілий день, з тим щоб мати можливість виконувати і перевиконувати норми праці. Такою дояркою могла бути і напевно була його власна мати.

Не тільки В.Симоненко мав сміливість писати у своїх віршах про тяжке життя советської людини, особливо по селах, він одверто обвинувачував советський режим у всіх нещастях. Цим і відрізняється його творчість від творчості багатьох інших поетів. Офіційних чиновників він називав "духовними покидьками", "забродами", "холуями", "лакузами", "нікчемами" і т.п.

В "Баляді про зайшлого чоловіка" він описував Сталіна такими словами: "він дивився на мене тупо очимами повними блекоти". Або: "він гримів одержимо й люто і кривилося гнівом лице рябе"... Тому така десталінізація не сподобалася наступникам Сталіна і вірш той не був видрукований, бо вона ішла далеко далше від офіційної десталінізації. У своєму вірші "Монархи" В.Симоненко ганьбив не тільки Сталіна а й ту "нікчемну продажу челядь", яка знаходилася близько коло Сталіна:

Нікчемна продажна челядь,
Банда кривляк для всіх,
Щоб мати що повечерять
Годувала холуйством їх... /Монархи/

Автор передмови до одного зошита підпільного видання так писав про мужність В.Симоненка: "Колись історики літератури може й не назвуть В.Симоненка найталановитішим поетом свого покоління, але ми знаємо, що серед нас не було і немає поета більшої громадської мужности, більшої рішучости, більшої безкомпромісности, ніж В.Симоненко".

Тремтять, убивці, думайте лакузи,
Життя не наліза на ваш копил.
Ви чуєте? На цвинтарі ілюзій
Уже немає місця для могил...

В.Симоненко помер у дуже молодому віці, йому було тоді тільки 28 років, але він залишив велику спадщину для наступних поколінь.

В.Симоненко.

Є Т И С Я Ч І Д О Р І Г . . .

Є тисячі доріг, мільйон вузьких стежинок,
Є тисячі ланів, але один лиш мій.
І що мені робить, коли малий зажинок
Судилося почать на ниві нерясній?

Чи викинути серп і йти байдикувати,
Чи долю проклясти за лютий недорід
І до сусід пристать наймитувати
За пару постолів і шкварку на обід?

Коли б я міг забуть убоге рідне поле,
За шмат цієї землі мені б усе дали...
До того ж і стерня ніколи ніг не коле
Тим, хто взува холуйські постолі.

Та мушу я іти на рідне поле босим,
І мушати себе й ледачого серпа,
І падати з утоми на покоси,
І спать, обнявши власного снопа.

Бо нива це - моя! Тут я почну зажинок,
Бо кращий урожай не жде мене ніде,
Бо тисяча доріг, мільйон вузьких стежинок
Мене на ниву батьківську веде...

.

К У Р Д С Ь К О М У Б Р А Т О В І

Борітеся - поборете!

Т.Шевченко

Волають гори, кровію політі,
Підбиті зорі падають униз,
В пахкі долини, зранені і зриті,
Вдирається голодний шовінізм.

О, курде, бережи свої набої,
Але життя убивців не щади!
На байстрюків свавілля і розбою
Кривавим смерчем, бурєю впади!

Веди із ними кулями розмову,
Вони прийшли не тільки за добром:
Прийшли забрати ім'я твоє, мову,
Пустити твого сина байстрюком.

З гнобителем не житимеш у згоді:
Йому - панять, тобі - тягнути віз!
Жиріє в крові змучених народів
Наш ворог найлютіший - шовінізм.

Він віроломство заручив з ганьбою,
Він зробить все, аби скорився ти...
О, курде, бережи свої набої,
Без них тобі свій рід не вберегти.

Не заколисуй ненависти силу,
Тоді привітність візьмеш за девіз,
Як упаде в роззявлену могилу
Останній на планеті шовініст.

.

В.Хронович

М О Л О Д А У К Р А Ї Н А

Багато слів, багато мови
Пливе тепер щодня у нас:
Наш люд в ярмі! А край в оковах!
Останній волі промінь згас!
 Куди ж нам йти? Ні жменьки віри...
 Кінець вже боротьбі святій?
 Там власть, там міць... А в нас зневіра,
 І сумно так, мов в трумні тій.
На щастя в сумерках тих тихо
Снований цвіт з могил встає
І шепче вам: ще щезне лихо,
Ще вітер хмари розвіє!
 Трудіться лиш! Нова підмога
 Йде вашим мученим шляхом:
 Це ми, що з ранку в ту дорогу
 Ішли з піднесеним чолом!
Це ми - ці діти! Кість із кости!
І кров із крові тих батьків,
Що калинові клали мости
До волі соняшних верхів!
 Це ми, з якими вас лучила
 Журба-туга та сотки мрій,
 Як приходилось вам в безсиллю
 За збруч іти, мов птах у вирій!
Це ми, з якими ви прощались
В смертельних муках по степах,
Як вас нераз тортурували
Ті чрезвычайки по тюрмах...
 Це ми - які вам несли квіти,
 За ґрати, дроти, до тюрем,
 Це ми, що жили вашим світом
 І вашим вже шляхом ідем!
Трудіться лиш! Ось це хвилинка
І сонце волі вам зійде!
Глядіть! - Молода Україна
Вам всім на поміч вже йде!

.

В і д р е д а к ц і ї: Цей вірш ми помістили так, як він був прочитаний п.Садовським на Академії Героїв в м.Брадфордді 15/6/1980 року.

ДОПОВІДЬ ГЕНЕРАЛА П.Г.Григоренка у Великій Британії

Дорогі Друзі!

Дуже я дякую за Вашу гостинність, тепер мені легше говорити про свою поїздку, про її мету і ціль. Я хочу сказати своє спасибі. Але, коли переходимо до змісту, то я повинен сказати, що мій достойний спонсор п. Зеленко забув сказати найважливіше, це мої заходи по створенню англійської гельсінської групи. Перш за все я хочу показати вам ось цю книжку, напевно що декто її вже бачив, тоді мені буде легше говорити.

Ми поїхали до Європи на запрошення видавництва моїх спогадів. Я написав свої спогади, які видавало французьке видавництво, воно ж запросило нас із дружиною приїзати до Франції і рекламувати їх, тобто особисто робити рекламу. Воно також допомогло нам виконати і друге завдання, найважливіше завдання, яке я отримав від Української Гельсінської Групи - перекласти підготовчу роботу до Мадридської наради, яка буде підсумовувати виконання гельсінського заключного пакту. Там мені була дана широка можливість скористатися засобами інформації. Я мав нагоду виступати перед глядачами телевізійної програми "Апостроф", однієї із найбільш популярних телевізійних станцій.

Виступав по радіо теж цілу годину в програмі, де слухачі користуються телефоном і задають свої запитання. Цей виступ по радіо мені був дуже приємний, як і успішний, бо запитання слухачів мене підбадьорували. Хоч про успіх цього виступу мені самому є важко судити, але французьке суспільство добре сприйняло його а преса теж добре відгукнулася.

У Франції мені вдалося домовитися про створення французької Гельсінської Групи, там був прийнятий документ із закликом до всіх країн. Власне, про що тут розходиться? Справа є в тім, що СРСР, доставивши юридичну основу для утримання своїх окупаційних військ у центрі Європи, пообіцяв Заходу все, що завгодно. Він пообіцяв людські права, обмін інформаціями, обмін науки, торгівлі, все що завгодно. Пообіцяв він по тій причині, що він ніколи і не збирався виконувати своєї обіцянки. А тепер же совієтська влада карає гельсінські групи за те, що вони вимагають від совієтського уряду виконання своєї обіцянки.

І тут ми, представники гельсінського руху, знайшли стик інтересів із Заходом. Із появою декількох цих груп, Захід почав підтримувати їх, правда це не по-справжньому, але раніше і так не підтримував, бо уважав, що це були тільки одиночки. Нарешті розпочали підтримувати, а чому? Тому, що обіцянки своєї СРСР дав у обмін на реальну вигоду від Заходу. В зв'язку з цим, СРСР карає увесь час Гельсінські Групи. Тут я маю цілий список людей, це тільки М. Руденко, Л. Лук'яненко, О. Тихий. Багато більше людей карається, а скільки їх уже пішло на той світ? Багато людей є в тюрмах і багато їх погинуло, бо СРСР карає, не рахуючись ні з чим.

Отже ми вважаємо, що Гельсінські Групи, як утворені в СРСР, повинні бути створені у всіх країнах, які підписали гельсінський договір. Головне завдання цих груп має бути, заставити свої уряди натаврувати СРСР за невиконання і запропонувати декларацію про перевірку гельсінського договору.

Другим пунктом має бути те, що таке намагання людей перевіряти виконання гельсінського договору, не мусить приводити до покарання людей, а навпаки, державні чинники на Заході мали б виявити всяку допомогу у роботі Гельсінських Груп. Коли я про це говорив, то мені відповіли за-хідні чинники, що на таке СРСР ніколи не погодиться. А я їм на те відповідав, що він не погодиться, але ви самі прийміть те рішення і покажіть світові, що СРСР не погоджується і опублікуйте те. - Так це ж значить, що буде втручання у чужі справи! - говорили мені. - А чому б їм не втручатися, бо ж ніяких секретів не порушиться, протокол секретів не має, він є опублікований і люди мають право знати.

Я зробив таке враження, що Захід любить говорити із СРСР по-любобному, а СРСР тримається твердо. Але не будемо гадати, важливе є те, що Гельсінські Групи, які створюються на Заході, взяли собі за завдання - мобі-

лізувати суспільство, аби вони вимагали від своїх урядів і на Мадридській нараді, затаврування ССРСР, прийняття декларації про право перевірки і як наслідок цієї декларації, постанови про звільнення усіх арештованих членів Гельсінських Груп, перевести загальну політичну амністію. Нехай ССРСР спростує і галасує, але світ узнає, що ССРСР не виконує договору.

Я пропоную зокрема те, що коли ССРСР відмовиться підписати цю декларацію, щоб прийняти постанову Заходом, що гельсінський акт, в наслідок поведінки ССРСР, є недійсний. В наслідок того, що ССРСР його не виконує, гельсінський договір перестав бути діючим. Через те, припинити його дію і скликати мирну конференцію для встановлення мирного договору. Це все ми будемо публікувати і розповсюджувати через усі Гельсінські Групи. Я думаю, що українці і взагалі уся советська еміграція є зацікавлена в тому, щоб підтримувати таку постанову - поставити ССРСР у не вигідні умови.

Оце і є, власне кажучи, головні сторони і зміст того, за чим я поїхав до Європи і для чого писалася згадана брошура про Мадридську нараду. В тій брошурі, може стисліше, пояснюється наше становище. Я думаю, що її треба розповсюдити також і серед англійців, аби вони прочитали і знали, що діється із гельсінським актом. Правда, та брошура є написана у дуже короткій формі, ми не могли дати чогось більшого, писалася вона ініціативно. Я написав її на чорновик, а пані д-р Маруся Бек переклала зміст на англійську мову а потім ще за свої власні кошти, видрукувала ту брошуру.

На цьому я буду закінчувати своє слово, можливо ще буду мати нагоду поширити його, коли буду відповідати на запитання. Дякую всім за увагу!

В і д р е д а к ц і я: Цю доповідь ген. П. Г. Григоренка, яку було виголошено в Лондоні 17-го травня 1980 року, ми сперш записали на магнітофонну стрічку а потім зредагували, викинувши деякі повторення.

" " " " " "

З Б І Р К О В А Л И С Т А

пожертв на потреби Української Гельсінської Групи,
яка єдино і активно діє на Рідних Землях України
вже на протязі 3-х років і яку гідно репрезентує
на еміграції на підставі повноважень із КИЄВА,
ген. Петро Григорович Григоренко.

1. Н. Білий	30-00
2. Ф. Бала	20-00
3. І. Петренко	10-00
4. І. Дейнека	10-00
5. Я. Стеценко	5-00
6. М. Шевченко	5-00
7. М. Іванчук	5-00
8. К. Г.	5-00
9. І. Корицький	5-00
10. І. Спичак	5-00
11. К. Савчин	3-00

Загальну суму грошей 103-00 англ. фунтів вислано на адресу Ради Прихильників УНР у США для передачі Закордонному Представництву Української Гельсінської Групи і вже отримано поквитування. Цю Забіркову листом, п. Білий особисто вручив генералові ще 25-00 ф.

"ЕКОНОМІЧНІ МОНОЛОГИ"

М.Руденко, Сучасність 1978.

З цієї книжки ми довідуємося, що М.Руденко є не тільки поет і белетрист, дисидент і голова Української Гельсінської Групи на засланні. Він є ще і добрий дослідник джерел економічної науки. Зайнявся цією справою тоді, коли розчарувався кучою деєсталінізацією і поверненням до сталінізму у брежньовській формі.

Першим джерелом його дослідів був "Капітал" К.Маркса, з нього М.Руденко довідався про теорію фізіократів, Франсуа Кене. В процесі цього дослідів, він дізнався в перший раз про свого попередника Сергія Подолинського, українця по національності, який ще за життя К.Маркса не погоджувався теорією К.Маркса і так про те писав.

Знайомство із С.Подолинським ще більше піддало енергії досліджувати теорію К.Маркса, хоч та праця була для нього дуже тяжка. Треба пам'ятати, що книга "Капітал" була написана в німецькій мові а пізніше перекладалася на інші мови і тому вже тільки по цій причині була тяжкою до зрозуміння. М.Руденко в молодих роках був навіть примушений студіювати твори К.Маркса, але тоді він, так само як і багато інших, робили те з примусу і тому він не заглиблювався у них. Твори К.Маркса мало хто розумів, але всі мусили притворятися, що нібито їх розуміють.

На думку автора, докладно студіювали "Капітал" К.Маркса тільки три особи: Ленін, який не погоджувався у всьому із Марксом, але із чемності не наголосирав на це і навіть виробив свою цілком протилежну К.Марксу теорію НЕПУ. Іншими особами, які докладно студіювали "Капітал" були Сталін і Вознесенський. Цей останній, напевно по смерті Леніна, коли готували ІУ том "Капіталу" до друку, переглядаючи усі архіви, звернув увагу Сталіна на останню сторінку "Капіталу", де в короткому параграфі Маркс заперечив усе попереднє, що він писав на 1000-х сторінках. Сталін зрозумів користь твору "Капіталу" для закріплення своєї влади і тому він фізично знищив Вознесенського. Замість "Трудових армій", як це проповідував Маркс у своєму "Капіталі", Сталін розпочав утворювати ГУЛАГи.

Спростування К.Маркса в СССР і на сьогодні уважають за срьє і тому не є дивно, що автор "Економічних монологів" попав у неласку і став переслідуватися, тобто його твори перестали прийматися до друку, в такий спосіб, він утратив засоби до існування. Більш того, комуністична влада, через своїх чиновників, не хотіла дати йому звільнення із роботи, як інженеру. Це вона робила з тим, щоб М.Руденко не зміг дістати собі навіть і простої роботи сторожа. Цілий рік забрало на те, щоб його остаточно вигнати із партії, членом якої він був 35 років.

Всі ці переслідування М.Руденко пережив за те, що він писав свої листи до ЦК партії в Москву про те, що він більше не розуміє К.Маркса. Ці ж його листи стали і оскарженням проти самого себе. Цілих три роки він не міг дістати собі роботи і був без жодного заробітку, тому на прожиток, мусив продавати свої речі. Спочатку його водили за носа: нагадували йому, що його не друкують, радили писати заяву до парткому. Потім стали називати його Богошукачем, це за те, що він відкинув теорію К.Маркса. Проти цього останнього обвинувачення М.Руденко спочатку сперечався, але їй те не допомагало. Навпаки, йому стали допікати: "Кому продався?", "За що і за яких обставин?"

І це М.Руденку дійсно допікало, бо він нікому і ніколи не продався і не збирався продаватися, бо його сумління не дозволяло йому бути продажним. Правда, 30 років перед тим він їздив до США як турист, але чому ж ці всі роки ніхто не закидував йому шпигунство? Нарешті знайшли слабе місце у його родинному житті - не все добре він мав із жінками. Не міг зін жити із першою своєю дружиною, хоч усе він обговорював із нею, вона не хотіла його розуміти і не сквальувала його поглядів. Перша дружина була викладачем у медичному інституті і за одно, парторгом кафедри, вона була також його першим коханням і з нею він прожив разом 18 років. ЦК партії закликала її до себе і там дало їй доручення - спричинитися до лікування свого чоловіка і вона старанно виконувала те доручення.

Його дружина повірила своїм партійним зверхникам, що ним не є все в порядку. Та й як не повірити, коли він знайшов якісь помилки у самого К. Маркса! Він намагався розяснити справу, Маркс усе своє життя голодував, його діти умирали з голоду, однак він писав і вірив, що його праця буде корисна людству. Маркс помилився і його помилка дуже дорого обійшлася людству. І може коштувати ще дорожче. Так, вона може довершитися загальною загибеллю і як тут себе шкодувати? Треба, дорога, треба! Мусять же там зрозуміти, у них теж є діти.

Але чим більше її переконував, тим пильніше вона старалася аби послати його до психіатричної лікарні. Такої ж саме, в яку в 1891 році був запроторений молодий українець, йому всього тоді було 40 років, Сергій Подолінський, за те що його люди теж не розуміли, а він, бачите, теж виступав проти теорії К. Маркса.

До психіатричної лікарні всежтаки не вдалося послати М. Руденка, але і вдома для нього була каторга. Три роки він мучився в замкнутій самотності. Коли б він у молодих роках не пережив труднощів шахтарського дитинства, війни, блокади Ленінграда - він напевно пішов би слідами С. Подолінського. На 4-й рік він покинув дім, дружину і пішов світ за очі. По якомусь часі він знайшов собі подругу, з нею придбали дочку, але справа знову повторилася. Її намовляють, що М. Руденко є небезпечна людина, від якої треба втікати. І вона так і робить, забирає з собою дитину і тікає. Напевно по намовленню того ж ЦК, вона не дозволяє навіть забачитися із дитиною, щоб часом не зіпсував своєї дитини!

По пару роках знайшлася ще одна подруга. Ця була дуже смілива і заявила владі так: "Як він є божевільний, я теж є божевільна - забирайте мене разом з ним". Влада її застрашувала, але вона не вірила, бо зрозуміла в чім є справа, мабуть тільки тому, що вона не мала вищої освіти. Ця подруга стала дружиною і так виглядало, що нарешті наладналося родинне життя. М. Руденко працював над романом "Формула сонця", який мав бути видрукований у скорому часі. Коли, раптово, він стає "махнівцем", "українським буржуазним націоналістом", "запеклим ворогом радянської влади", "американським агентом"... І все це тому, що М. Руденко мав мундштук не погоджуватися із теорією Маркса а також перебільшив ролі С. Подолінського.

М. Руденка викликали на партійний суд, там йому відібрали партійний квиток, без якого йому стало тяжко заробити і на хліб. "Економічні монолози", це у формі рукописів, були конфісковані при обшуку його квартири 18-го квітня 1975 року, але так сталося, що його друзі одну копію передали до самвидаву і тільки завдяки тому вони збереглися, хоч і не в такій обробленій формі, як цього хотів автор.

Головна заслуга автора "Економічні монолози" полягає в тому, що він інтуїтивно відчув помилку К. Маркса в його теорії додаткової вартості, з якої виводилася теорія класової боротьби і диктатури пролетаріату. Автор відчув, що ті теорії є штучні, неприродні і тому - помилкові. В процесі свого розгляду, автор спіткався з теорією Ф. Кене а також із теорією українського ученого С. Подолінського. Ці дві теорії він прийняв до свого серця, в той час, як людоненависна теорія Маркса про диктатуру пролетаріату і про трудові армії була майже дослівно використана Сталіним і продовжується бути на послугах сьогоднішнього керівництва в ССРСР.

Згідно теорії Ф. Кене, тільки праця хліборобська є продуктивна, інші праці є безплідні, вони тільки створюють ліпші умови. Класа, за Ф. Кене, це є процес виробництва й обігу, а не якась категорія людей, як це подає у своїй теорії Маркс, хоч він також бачить і капітал, як процес.

М. Руденко не збирається вибачитися перед кимось за свою критику К. Маркса, бо уважає свою критику за корисне діло, "щоб наш загальний космічний корабель на ім'я Земля, був стійкіший серед небезпек, які його чекають у недалекому майбутньому."

Під кінець це треба додати, що книжка написана у такій літературній формі, що надається читати і зацікавлюватися дуже сухим матеріалом. Ця книжка ставить питання про продукуючу класу селянства на ще вищій щабель важливості, як це було раніше. Бо ж тільки праця хлібороба є єдиною продуктивною, інші праці, хоч на сьогодні теж є необхідні, є тільки допоміжні. В книжці автором висказано також досить прихильну думку про релігію і Бога і це теж підносить вартість її і автора.

СИМПОЗИУМ "БОРОТЬБА ЗА ПРАВА ЛЮДИНИ В СХІДНІЙ ЄВРОПІ"

На прикільці березня ц.р., 28-30.III-80, поблизу Бонна, відбувся симпозиум на тему "Боротьба за права людини у Східній Європі". Українців репрезентували ректор УВУ проф. В.Янів і голова СЗСУ-Селянської партії - Ю.Семенко.

В триденних нарадах, що їх влаштувала Політична Академія, Фонд К.Адо-науера, разом із Вільним Товариством Сприяння Приязні з народами Чехо-Словаччини, брали участь понад 50 політичних діячів, журналістів, учених, емігрантів із Польщі, Чехо-Словаччини й України та професори, письменники, депутати, політики Західньої Німеччини.

На порядку денному першого дня симпозиуму була доповідь керівника справами опозиційної фракції Християнсько-Демократичного і Християнсько-Соціального Союзів у західньо-німецькому парламенті, депутата Гергарда Кунца з Берліна - "Безпека і свобода в Європі". Г.Кунц цифровими даними і фактами, подіями останнього часу, заперечив твердження провідників Соціал-Демократичної партії Німеччини про оборонний характер зброї СРСР і втерпіння советських збройних сил до Афганістану.

Виступ головного редактора газет "Райніше Меркур", "Христ инд Вельт" Людольфа Германна із Кельна - "Основи християнства - альтернатива до соціалізму", був по суті лекцією з філософії. Даючи тлумачення, ніби схожим поняттям і термінам, що їх давно вже вживає християнство, а останнього часу й соціалістичний рух, видавець солідних і популярних, агаданних видіє газет, проілюстрував їх прикладами, які підтвердили, що соціалізм органічно ворожий вченню Ісуса Христа та є його протиставленням і запереченням.

Робота симпозиуму була розподілена на чотири групи. В першій групі, до якої входив недавній міністр баварського уряду Вальтер Штайн, звільнений із в'язниці т.з. Німецької Демократичної Республіки, Ніко Гюбнер, що був ув'язнений за відмову відбувати військову повинність у німецькій народній національній армії, та як дискусанти: гросмайстер Л.Пахман, голова Вільного Товариства д-р Вальтер Ульрих й інші, з рефератом "Фази розвитку східньо-європейського комунізму, його сучасна криза" виступив голова СЗСУ - Селянської Партії Юрко Семенко, що фігурував у програмі симпозиуму, як журналіст із Криворіжжя, Україна. Реферант говорив, що в основі вчення марксизму лежить теорія про диктатуру пролетаріату, яку Ленін, Сталін та їхні послідовники, здійснюють органами терору, показав повну залежність усіх компартій світу /до 1948 р./ від Москви а також українських комуністів, які знищили державу свого народу - УНР, а згодом, як і комуністи сателітних країн, були знищені КПСС. Діяльність реформістів марксизму розпочалася після смерті Сталіна, після революційних виступів політичних в'язнів Воркути та інших багатьох концентраційних таборів СРСР, після повстання німецьких робітників у Берліні, польських - у Познані і т.д. Нові фази розвитку комунізму є повторенням у дещо зміненому вигляді вже пройденого. Тому не слід покладати на них надію, як і на реформістів, що "причесують" марксизм, щоб надати йому привабливого виду. Доповідач вказав на значення національно-визвольних прагнень народів СРСР і закликав до опору російським нацистам у ЦК КПСС, які поневоленнями українського й інших народів, зміцнюють своє панування і загарбання чужих територій.

В другій групі доповідь зробила редактор німецько-мовного журналу "Континент" Корнелія Герстенмайер. Її тема "Демократична опозиція в східньому блоці". До цієї групи належав також знаменитий серед росіян Максимов, який редагує журнал "Континент" у Парижі і буває в оточенні кандидата на посаду канцлера Західньої Німеччини - Йозефа Штрауса.

В третій комісії симпозиуму Юрій Белов з Ленінграда, який у комуністичних в'язницях перебував 14 років і на Захід потрапив щойно в грудні минулого року, говорив про "Порушення прав людини - закономірність ко-

муністичної системи".

Доповідь у четвертій групі на тему "Марксизм і християнство в Східній Європі" зробив професор Байройтського університету і Мюнхенської вищої школи політики д-р Конрад Льов. Його доповідь набрала особливого значення завдяки підсиленню її ректором Вільного Українського Університету проф. д-ром В.Яновим, який навів данні про знищення УАПЦ і Української Католицької Церкви в Україні. Ці данні були ще раз у центрі уваги під час загальної дискусії над звітами про роботу комісії.

Ректор УЗУ проф. д-р В.Янів увійшов згодом до складу редакційної комісії, що опрещувала становище до Олімпіади в Москві. Взагалі слід відзначити, що солідні фахові виступи в подібних симпозиумах актуалізує українське питання і викликає до нього симпатії.

В наслідок участі проф. д-ра В.Янова в дискусії на тему "Розпад марксизму в східному бльоці" доповідач М.Я.Макаренко, історик мистецтва з Москви, якого недавно випустили з в'язниць СРСР на Захід, ствердив, що серед ув'язнених в концентраційних таборах, тюрмах і під насильним дослідженням у психіатричних, ніби лікарнях, українці становлять понад 50%.

Поляки на симпозиумі "Боротьба за права людини в Східній Європі" були представлені невеликою групою дисидентів, які кілька місяців тому лише залишили свою батьківщину. Їхня постава була незалежною і гідною, а до українців - навіть розумно-прихильною.

Керував симпозиумом міжнародний шаховий гросмайстер Людек Пахман, неодноразовий чемпіон Чехо-Словаччини, автор кільканадцятьох книг із теорії шахової гри та багатьох книг на політичні теми. Скликання симпозиуму було заплановане ще на початку осені минулого року. Але тому, що вторгнення червоної армії до Афганістану перебувало у центрі уваги всього світу, який розцінює його як неспрорований напад на нейтральну країну, думками про політичне становище, після цієї нової агресії СРСР, поділився д-р Бруно Гек, що був міністром в уряді канцлера К.Аденауера.

Американці українського походження, якби вони мали діяти в державницького думання і не отавили в центр своєї діяльності справи, які мають значення лише для них самих, повинні б влаштувати подібні симпозиуми в США за участі вихідців із слов'янських країн і бути об'єднуючим, провідним чинником у боротьбі з російським імперіалізмом, що виступає тепер під гаслами соціалізму. Якщо цього не буде зроблено, то Німеччина перебере ініціативу в питаннях політики Східньої Європи до своїх рук.

/ ма/

="="="="="="="="

РІЗАНИНА В с. КЕРАЛА, АФГАНІСТАН

В перший раз, свідок убивства мужчин із с. Керала, Шерділ Кан розказав про жахливу подію, яка відбулася більше року тому.

85-ти літній Шерділ Кан, єдиний мужчина із усього села, тепер знаходиться в Пакистані і це в перший раз він розповів про ту різанину, коли він сам, на свої власні очі бачив, як відбувалося планове убивство його синів, родичів і інших селян. Того різаниною керували два мордерці, які тепер займають високі посади в уряді Афганістану, наставленому советською окупаційною армією - перший є Шаг Наваз а другий - полк.Гулранг.

Із розповіді свідка можна здогадуватися про причину теперішньої советської окупації, в кінці 1979 року, це сталося тому, що попередній уряд не міг справитися із повстанцями, хоч і вживав методів масового винищення.

Свідок масового убивства Шерділ Кан ще й тепер не може спокійно розповідати про ту жахливість, він трясся всім тілом, коли згадував своїх родичів, яких він утратив, включно із 2 синами, 3 братами, 9 внуками.

"Надворі розвиднилося, ранок був свіжий і чистий а я збирався іти на поле в Кундир-долину, коли чуя постріли. Мужчини бігли з села, зостановлюючись тільки щоб відстрілятися. Це були люди з Муджагін-плем'я, які розпочали "Джігад" - святу війну проти марксистського режиму през.Тараккі. Урядове військо здоганяло повстанців і зайняло міст. Я трусився всім тілом і передчував, що буде поганий день. Росіяни теж були між афганістанським військом. Їх видно було, бо вони були чистіші. Вони подавали накази..."

Л. П Л Ю Щ - У К Р А І Н Е М А Р К С И С Т.

Згідно української газети "Свобода" за 5-те квітня 1980 року, Л.Плющ сказав, що він зробив помилку на своїй першій зустрічі з українцями у вільному світі в Нью Йорку, коли він сказав, що він був марксистом." Я тоді "ляпнув", що я марксист і комуніст. Коли я пригланувався до світу і особливо після того, як я ближче зацінався із духовним обличчям європейських комуністів, я відвернувся від комунізму, я став їх противником. Тепер вони ведуть проти мене непереможливу кампанію. Я звинуватив їх перед французьким судом за наклепи, після того як вони називали мене агентом американської розвідки і виграв той процес".

Прихильність до марксистської ідеології Л.Плюща ще можна було зауважити в його книжці "Карнавал історії", де він часто цитував "ліберального Маркса". Але, що є дуже важне, це те, що Л.Плющ знайшов у собі досить відваги прилюдно зректися своїх попередніх переконань. Згадана книжка є вже видрукована і в англійській мові, з перекладом М.Царинника. Після перечитання її можна легко зробити висновок, що писала її досить обізнана людина, хоч і дуже мало він написав про свої власні страждання. А нам же є відомо, що він перейшов советську "психушку" і пережив на своїй власній шкірі всі знущання, пов'язані з тою психушкою.

Щоденна англійська газета "Гардіан" за 17-те січня ц.р. подала досить прихильну рецензію на книжку Л.Плюща "Карнавал історії", коли вона появилася в англійській мові. "Л.Плющ - український математик, був заарештований і запроторений до психушки на підставі його впертого спротиву злочинам та протизаконствам советської системи. Його відхилення від партійної лінії зробило його в очах слідчого психіатра - м'явим шизофреніком. До лікарні він потрапив нормальним і здоровим, а коли він був звільнений, завдяки наполегливим старанням своєї дружини, то був уже не цілком здоровим..."

.....

Іван Якимович - голова колгоспу.

Згідно оголошення видавців книжки Л.Плюща "Карнавал історії", нам не є вільно щось із неї передруковувати і поширювати. Тому ми постараємося тільки переповісти декілька цікавих моментів із неї своїми словами.

Іван Якимович, голова колгоспу, дуже розчарувався советською дійсністю і став дисидентом. А звільнили його із посади голови колгоспу у такий спосіб - член районного комітету партії /звичайно, комуністичної, бо там немає іншої/ на засіданні роз'яснив усім присутнім, що Якимович поробив наклепи на советський режим у своєму листі до "ЦК" і тому вимагав виключення Якимовича із партії. Але за таку резолюцію ніхто не голосував, тоді було скликано друге засідання, але і на цьому засіданні, за резолюцію голосував тільки один партторг. Всеж таки, Якимовича виключили із партії і звільнили із посади голови колгоспу, навіть без порозуміння із членством колгоспу на загальних зборах, так як це нібито мало бути згідно принципам статуту колгоспного. Таким грубим поведінням партійники, звичайно обурилися колгоспники /советська нагва селян/. Навіть дружина партторга так обурилася на свого чоловіка, що покинула його. А селяни продовжували підтримувати свого буйшого голову тим, що нишком приносили йому городику і харчі...

.....

Суровцева - буйша комуністка Австрії.

Суровцева училася в тому Петербургському університеті, де професором був М.Грушевський. Після лютневої революції в 1917 р., коли його студенти питали, що їм робити, М.Г. говорив їм їхати на Україну і боротися за права України. По жовтневій революції Суровцева об'їздила сільські місцевості і агітувала за Центральну Раду, вона сама добре не розуміючи аграрної політики, обіцяла селянам "золоті гори". Вона працювала в Міністерстві Закордонних Справ УНР. За влади гетьмана Скоропадського вона працювала також і в його адміністрації і одноразово передавала цінні інформації його противникам. Коли ж на Україні закріпилася советська влада, вона агі-

тувала українську еміграцію за повернення на Україну і мала в тому великий успіх. В 1924 році повернувся на Україну навіть М. Грушевський, бувши головою держави вільної України і дістав можливість працювати по своїй професії. Десь у 1925 році Суровцеву викликали до НКВД /мають до ЧК/ і після довгого допиту, зобов'язали її доносити всі відомості за "троцькіста" Ю. Коцюбинського. Але вона з протестом відмовилася це робити, заявивши: "Коцюбинський є відданий комуніст і командир червоної армії, а хто ви є - дитина?". - "Як хочете! - відповів їй чиновник ЧК, - але ми примушені перевіряти усі інформації, які ми дістаємо. Попереджую вас, не згадувати нікому про нашу розмову."

Можливо що Суровцева і не розказувала нікому про цю розмову в ЧК, але рік пізніше її арештували, ніби за її зв'язок із австрійською розвідкою. Хоч зв'язок її був тільки той, що вона одного разу була на прийнятті і танцювала із амбасадором декілька разів. На допиті вона поводила себе гідно і не признавала за собою жодної вини. Тоді їй показали її власний некролог в одній українській газеті, що вона була розстріляна совітами по поверненні з чужини за те, що вона продовжувала підпільну працю на користь самостійної України.

В 1931 і 1932 р.р., будучи засудженою, її допитували у зв'язку "із контрреволюційною активністю М. Грушевського і інших членів підпілля", але вона відмовилася свідчити. А в 1934 році вона дізналася, що М. Грушевський помер у зарадкових обставинах. В 1936 році був ліквідований Ю. Коцюбинський - голова держплану СССР і заступник голови Ради Нар. Комісарів України. Розстріляли його без жодного суду, як провідника українських троцькістів, нібито пов'язаного із "Українським Вільним Союзом".

На висланні Суровцева вийшла заміж за Дмитрія Оліцького, який в скорому часі зник у Сибірі. Сама вона повернулася на Україну тільки по смерті Сталіна, в м. Умані вона учила французьку і англійську мову. Написала вона також свої спогади у двох частинах: революція і громадянська війна і трудові колонії і тюрми в Сибірі...

"="="="="="="="="

Ф І Л Ь М П Р О К. М А Р К С А

На час відбуття Олімпіади в Москві, там підготовляють фільм про К. Маркса. Той фільм будуть висвітлювати в 14-х частинах і саме в той час, коли там буде найбільше чужинців - атлетів.

Як подає О. Франклін у газеті Дейлі Мейл за 4/6/80, докладний фільм про життя К. Маркса міг би бути досить цікавим і для чужинців, не тільки советських громадян. Бо ж є відомо, що коли К. Маркс учився в Боні і Берліні, він тоді перевершував майже у всьому своїх товаришів-студентів. В той час він був декілька разів арештований поліцією за пиятику і бійку. Любимим його тоді зайняттям було бешкетування - ламання меблів, розбиття вікон, бійки з поліцією.

Любимим гаслом його тоді було: "Трать! Трать! Трать! І він так і робив із грошми свого батька, який мусив його утримувати в школах, та ще до того, брати на поруки. Тому й не дивно, що його батько помер рано і збіднілим - всіх разом він мав 8 дітей. Але мати К. М. була далеко строгішою і стримала всяку допомогу для К. М., тому то цей судився з нею на протязі 15 років.

Судився з своєю матір'ю саме в той час, коли він писав відомого свого "Комуністичного маніфеста", в якому заперечував право наслідства. Навіть із Англії, де він поселився у 1850 році, він ще намагався дістати гроші від матері. Його гасло: "Пролетарі всіх країн єднайтеся!", подане в маніфесті, закликала до ліквідації власности, заперечення наслідства маєтку.

"Літературная газета" в Москві, після попереднього перегляді фільму, зазначає, що у фільмі буде подана версія чистого і чесного К. Маркса, та і як воно могло бути інакше вироблене в Москві, коли там К. Маркса уважають за бога теорії їх держави.

Український дисидент і голова Української Гельсінської Групи на засланні, М. Руденко у своїй книжці "Економічні монолози" переконує читачів про помилковість і ворожість теорії К. Маркса про додаткову вартість, диктатуру пролетаріату, як теорію людоненависницьку.

І.Ткачук.

СВЯТОЧНЕ ВІДЗНАЧЕННЯ ТРАВНЕВИХ РОКОВИН

Святочне відзначення Травневих Роковин - смерті С.В.Петлюри, голови Української Держави і Головного Отамана Української Народної Республіки: і смерті полковника Є.М.Коновальця, командира Дивізії Січових Стрільців в Армії УНР, організатора Військової Організації і ОУН, відбулося в неділю 15-го червня ц.р. у приміщенні клубу "Дніпро".

п.Ю.Шешук, який керував святочною програмою, у своєму вступному слові пояснив, чому ми рік-річно відзначаємо цю травневу річницю. Але головку доповідь про історичні заслуги Голови Української Держави у часи Визвольних Змагань С.В.Петлюри і організатора ВО а також ОУН Є.М.Коновальця, прочитав п.І.Смерека.

В тій доповіді підкреслювалося велике значення цих двох легендарних осіб на хід подій у минулому а також і на майбутнє. Дехто із слухачів у перший раз почув у цій доповіді про те, що велика організаційна здібність полк. Є.М.Коновальця сягала аж так далеко, що в 30-х роках на Україні були створені клітини Військової Організації. Доказ тому є факт, що ті клітини були викриті а приречені до них люди були ліквідовані органами безпеки Сталіна.

В художній частині відзначення Травневих Роковин с.п. С.В.Петлюри і с.п. Є.М.Коновальця брали участь: п.О.Семенюк, який прочитав уривок із поеми І.Франка "Похорон" п.О.Боручик прочитав вірша Б.Бори "Він був такий, як кожний з нас" п.Садовський прочитав вірша В.Хроновича "Молода Україна", якого ми помітаємо в цьому числі на 9-й ст.п.Коляса прочитав вірша "Бергям" а на закінчення пані Смерека теж прочитала вірша Заводозича "В сумну річницю"/пем"яти упавших героїв/.

Святочне відзначення Травневих Роковин закінчилося відспіванням українського національного гимну "Ще не вмерла Україна" а після того ще довго продовжувалася товариська зустріч із розмовами. Програма відзначення була корисною в порівнанні із іншими роками і нагодами, але треба бути вдячним організаторам і за те, що відзначення відбулося взагалі. Бо воно є потрібне для наших людей на еміграції. В доказ цьому може бути та чисельна присутність людей, які порахували потрібним прийти на Академію, з тим щоб спільно ще раз склонити свої голови в пошані до своїх заслужених земляків, які склали свої голови у норівній борні за справу нашого народу.

С П Р О С Т У В А Н Н Я

Переглядаючи газету "Мета" за лютий 1980 року, пресовий орган УНДС, ми зауважили замітку "Пожертви на ДЦ УНР", в якій згадувалося наші імена, нібито ми робили пожертви в 1979 році в сумі 50-00 ф. і 5-00 ф. Це є неправда, ми самі таких пожертв не робили і так здогадуємося, що і інші люди у Бродфурді їх теж не робили. Не могли ми їх робити після видання в 1978 році п. М.Лівицьким відомих декретів, завдяки яким теперішня УНРада вже не має нічого спільного з тою УНРадою, якою вона планувалася у 1948 році.

І не тільки ми спростуємо ту замітку а й виражаємо свій гнів із того, що теперішнє керівництво ДЦ опустилося так низько морально, що зживає наші імена під фальшивими відомостями, поданими напевно тільки для того, щоб і надалі заводити у блуд наше громадянство.

Ф.І.Бала, І.А.Дейкека.

"="="="="="="="="="="

...Н І, л Н Е Б Р Е Х У Н...

В своїй стрипні, яку він помагає видавати в інтересі своєї партії і під імени легіону С.Петлюри, в Ч.1 за 1980 рік, Ф.Рибка написав, що він не є брехун, так як ірнійого обвинув на зборах Товариства у Бродфурді. Але ж відомо є всім присутнім на тих зборах, що те обвинувачення було зроблено на підставі доказу свідка п.Нестеренка на тих же самих зборах. Навіть спійманий за руку, Ф.Рибка відмовляється від брехні, а тому годі почути від його щось правдивого на самоті. Навіть і тоді, коли він намагається удавати із себе невтомного і жертовного патріота.

І.Петренко.